

Halvtidrapport – EVS Volontär, Salzburg, Österrike

Österrike, landet med Höga berg, djupa dalar, winersnitzel, öl och lederhosen. Det var min bild av mitt blivande hemland före jag åkte i september 2006. Minnesbilden består men har fyllts på med andra saker vid det här laget.

Jag var mycket förväntansfull och lite nervös före jag åkte iväg. Kanske inte lika mycket som de andra för jag hade redan varit på såkallat tvådagars ”planning meeting” tillsammans med Marja Leena (kontaktperson vid Fredis) under sommaren, för att träffa Barbara, min blivande mentor, se min projektplats och min nya hemstad. Intrycket som jag delade med mig av hemma var så som gott eller var bara goda. Mycket fin liten stad och en trevlig helhetskänsla fick jag.

Så vad tänker jag nu så här ungefär fem månader efter starten?

Mycket har hänt, det är en sak som är säker. Nya vänner, nytt språk, nytt hem och nytt land. Även nytt jobb, två gånger om. Mitt första projekt vid Haus der Jugend (ett eftermiddagsställe för skolbarn) var redan från första början inte som jag hade tänkt mig. Jag kände mig överhuvudtaget inte välkommen dit och introduktionen var knapp. Jag som ung människa, första gången ute i arbetslivet på riktigt och till på köpet i ett nytt land hade behövt lite mera omhändertagande än vad jag fick. Första dagarna lämnades jag och min volontärkompis ensam endast med uppmaningen att gå runt och se oss omkring.

Kollegorna upplevde jag också som väldigt slutna människorna utom något som helst intresse över vem jag var och var jag kom ifrån. Min mentor tog inte det hela på särskilt stort allvar när jag försökte ta upp problemet i en saklig och okritisk ton. Han kunde inte förstå varför jag hade problem eftersom att ingen av de tidigare volontärerna hade haft det. Jaha tänkte jag, med den inställningen kommer vi inte särskilt långt.

Det bästa i denna situation var helt enkelt att undersöka möjligheterna till ett projekt byte. Vi hade först ett möte, jag, min mentor, min chef och Barbara, för att hitta någon slags lösning på det hela. Men situationen och relationerna mellan mig och mina kollegor var vid det laget redan så pass infekterad att jag tog mitt beslut att avsluta mitt projekt, även med eventuell risk att få åka hem igen.

Barbara hittade dock snabbt ett nytt projekt åt mig, vid Kindergarten Elsbethen. Där jobbar jag fortfarande och trivs riktigt bra. Jag fick även veta i slutet på januari att jag får stanna till mitt planerade projekt slut i juli, vilket gjorde mig glad.

Jag bor i ett stort studenthem vid tågstationen med ca 120 studenter, Haus Merian. Här blandas alla möjliga nationaliteter och personligheter. Här blandas volontärer med Erasmus studenter, vuxen studerande från österrike och Tyskland. Det är verkligen roligt att bo tillsammans i studenthem, att laga mat tillsammans, ordna fester, filmkvällar eller bara sitta

och prata i köket. Man har aldrig tråkigt och det är alltid någonting på gång. Vi har redan haft olika fester med tema från våra länder. Polsk fest med vodka och ”vaxspådomar”, Bulgarisk med super god mat och den 13 december hade vi faktiskt även en Lucia kväll med lussebullar, pepparkakor och glögg. Det är lärorikt att lära känna personer från så olika kulturer. Hitta likheter och skillnader. Det finns faktiskt en turkisk version av ”små små grodorna”! (så svenskt var det). Och fågeldansen, den finns överallt!

Våra lokala vänner Ingrid och Ilko ordnar även olika slags aktiviteter och utflykter för oss volontärer. Vi har varit till is- och salt grottor, kristallfabrik, Slovenien, slott i Bayern, sjöar i Salzburgs närhet, platser från Sound of Music filmen, bergvandring plus mycket mer. Det är kul att de två ordnar sådana saker för oss, de är ”locals” så de vet vad som är värt att se och göra.

Hur går det då med tyskan undrar säkert många? Det går bra, jag har gjort många framsteg även om det ibland är väldigt förvirrande med den österrikiska accenten. Den är väldigt svår att förstå! Med alla nya kompisar pratar jag mest engelska (det är ju lättast så), men även tyska när de finns de som inte kan någon engelska. På jobbet med barnen och kollegorna pratar jag uteslutande tyska. Eftersom att min språkinläring baseras på att lyssna, läsa och höra språket och sedan lära sig ord och uttal därefter så antar jag att det tar lite längre tid än för grammatik snillen, men det spelar egentligen ingen roll för lär mig gör jag ju ändå.

Att åka som volontär har även utvecklat min personlighet och min självkänsla. Jag har lärt mig att klara hemlängtan, konfrontation med nya kulturer, vanor och ett helt nytt hemland. Det är definitivt nyttigt att åka bort för att se något annat ett tag. Man lär sig så mycket om sig själv och om inte annat att uppskatta det man har hemma.

Mina första fem månader här i Salzburg har varit jätte bra och jag hoppas på fem minst lika bra till.

Tack för mig!
Jenny Lindgren, EVS volontär i Österrike

